

Herrdals kapell 20130616

”Det är jag – var inte rädda”

Matt 14:22-32



I Herrdals kapell utanför Kungsör finns en altartavla som föreställer bibelberättelsen om när Jesus och Petrus går på vattnet. I mitten av tavlan står Jesus och håller ut sin vänstra hand som i en välsignande gest; den andra sträcker han mot Petrus som finns i nedre kanten av bilden och som är på väg att sjunka. Han klamrar sig fast vid Jesus mantel och stäcker sin hand mot Jesu hand. I bakgrunden av tavlan syns båten där de andra lärjungarna finns.

Det skulle ha varit intressant att ha konstnärens tankar omkring tavlan, men det har åtminstone inte jag tillgång till, men däremot har vi tillgång till bibelberättelsen som tavlan skildrar. Den finns i Matteus-evangeliets 14 kapitel.

Lite bakgrund till texten först. Jesus hade fått ett sorgebud. Hans vän Johannes döparen hade halshuggits. Jesus blev ledsen, och ville dra sig undan för att få tid att sörja och be. Men folket trängde sig på honom och han såg dem och kände medlidande med dem skriver Matteus, inte så att han tyckte synd om dem, utan han led med dem och ville hjälpa. Så han tog hand om deras behov istället för att dra sig undan. Men efter att ha mättat femtusen män förutom kvinnor och barn med hjälp av fem bröd och två fiskar, var behovet av ensamhet starkt. Så han skickade lärjungarna med båt över till andra stranden, och såg till att folkskaran skingrades och gick hem till sitt, och sedan fick han äntligen sin egen tid. Och vad som sedan händer beskrivs i

Matteus 14: 23-33.

Flera av lärjungarna var vana fiskare, och väl kända med de stormar som kunde blåsa upp hastigt på Gennesarets sjö. Men trots det blev det en jobbig resa för dem. Kanske inte bara rent fysiskt med stormen, utan också för att de fick göra resan ensam, utan att Jesus var med dem, och att de mycket hellre hade velat stanna hos honom.

Och det kanske kan vara så som vi kan känna ibland i livet. Vi står ensamma, vi tycker att Jesus lämnat oss, och problemen tornar upp sig omkring oss, vågorna blåser och man vet inte riktigt vart allt ska ta vägen.

Häromkvällen möttes vi några stycken till bön, och en i gruppen berättade om sin upplevelse och jag har fått hennes löfte att berätta det. Flera olika saker som tyngde i livet låg över henne, både utifrån församlingsperspektivet och det privata. Så fick hon se det senaste programbladet från Tunadalskyrkan som hängde på kylskåpet, och började bläddra i det och läste det som en av församlingens medlemmar skrivit, där han bl a citerar Jesus ord: Gör er inga bekymmer. Det blev som om bibelcitatet fick liv, och hon utmanades att låta bibelordet finnas med under dagen. Och när hon tänkte på de olika bekymren så sa en röst, det går aldrig, hur ska det bli, men så sa en annan starkare röst: Gör dig inga bekymmer, och hon intalade sig med det som utgångspunkt att det kommer att gå, och efterhand så upptäckte hon gång på gång saker som gjorde att bibelordet besannades, det var inte så illa som det verkade, och det betydde mycket för henne att i de sammanhangen än en gång få påminna sig

att hon inte behövde bära allt ensam utan att Jesu ord blev till hjälp och uppmuntran.

Och det var ju också den upplevelsen lärjungarna på sjön fick göra. Framåt gryningen när det var som mörkast, fick de se Jesus komma emot dem, gående på sjön. Först blev de rädda, för de trodde att det var ett spöke de såg, men så talade han till dem och sa: *det är jag, var inte rädda!* Vilken lättnad, vilken tröst i deras situation. Han hade inte lämnat dem, han kom dem till mötes. Idag går han kanske inte på vattnet till oss, men vi kan få erfara honom på så många sätt, genom ett bibelord precis som jag nyss berättade, genom en hälsning genom en annan människa, genom naturen, genom ett TV-program eller vad det nu kan vara. Han vill möta oss på ett personligt sätt allt utifrån våra behov. Och ibland blir man förvånad, för han kan använda det man aldrig själv skulle ha kommit på.

För några veckor sedan fick jag uppleva det. Det var mycket omkring mig rent privat och känslan var: hur ska det gå, nu räcker det och jag bad: Gud du måste hjälpa mig på något sätt, jag orkar inte längre. Det var alldeles innan gudstjänsten och jag skulle spela något i samband med vår förbönsstund. Jag hade en sång i tanken och tog fram en pärm och letade efter den. Jag hittade inte den, men däremot en annan som jag tänkte: den blir bra, och så tänkte jag inte mer på det. Men när jag sedan i gudstjänsten satte mig att spela, drabbade texten mig: *Jag har allting i min hand, din framtid har jag stakat ut. Jag vet ju allt vad du behöver dag för dag. Var inte rädd, jag älskar dig.* Och där kom bönesvaret och jag kände att jag kunde lämna allt till Honom, för omständigheterna låg utanför min förmåga att påverka. Han kan använda det du och jag finns mitt i, och det som vi använder i vår vardag och g oss en hälsning genom det.

Det är jag – var inte rädda!! För lärjungen Petrus i båten blev det en utmaning att göra något han aldrig gjort förut, att våga gå utanför sin egen bekvämlighetszon, och göra det utan att riktigt överblicka konsekvenserna: Han sa till Jesus: Herre, om det är Du, så säg åt mig att komma till dig på vattnet. Jesus sade: Kom! Och Petrus steg ur båten och gick fram till Jesus. Vi kan inte riktigt förklara hur det gick till, och det kanske inte heller är nödvändigt att göra, men det viktiga är att han gjorde det utifrån att han hade ett så stort förtroende för

Jesus att han till och med vågade steget över båtrelingen för att gå till honom.

Har du hört Jesus säga: Kom! Men inte riktigt haft mod eller vågat tro att det skulle fungera. Kanske är det dags att våga steget idag, och därigenom erkänna: Jag tror på det du har sagt till mig, och som du egentligen många gånger har sagt, men som jag inte vågat eller velat göra. Jag förstår inte riktigt hur det ska gå till eller vad som ska hända, men på ditt ord vill jag försöka! Och för Petrus fungerade det så länge han såg på Jesus och inte på omständigheterna, men när han insåg att han var ute på sjön och att vågorna gick höga omkring honom och han inte längre hade fokus på Jesus, började han sjunka. Jesus fanns där vid hans sida, och han sträckte ut sin hand till honom och grep tag i honom, så att han inte sjönk utan kunde komma tillbaka till båten och de andra lärjungarna.

Vilken Jesus vi har, som vill hjälpa oss också då vi inte orkar, då vi inte klarar av situationen. Han låter oss inte sjunka, utan vill räcka ut sin hand till oss och dra upp oss på ett eller annat sätt.

I psaltarens 40 psalm läser vi: *Länge väntade jag på Herren och han böjde sig ner till mig och hörde mitt rop. Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur slam och dy. Han ställde mig på fast mark, mina steg gjorde han trygga. Han lade en ny sång i min mun, en lovsång till vår Gud.* I den gamla översättningen som vi kanske bättre känner igen står det: *Stadigt hoppades jag på Herren, och han böjde sig till mig och hörde mitt rop. Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn, han ställde mina fötter på en klippa, han gjorde mina steg fasta.*

Han ställde mina fötter på en klippa, d v s på något som är fast och säkert och som inte rasar under mig. Det handlar inte om min förmåga eller oförmåga, utan om vad Han vill göra i mitt liv, att han vill ta hand om mig och göra det som behövs för att det ska vara möjligt. Och för att fördjupa bilden: Klippan i Bibeln är ofta en symbol för Gud och hans kraft och möjligheter. När han finns med så behöver vi inte sjunka. Det finns naturligtvis ingen automatik i det hela, men om vi vill så kan han göra det, och det vi får göra är att hela tiden sträcka oss mot honom, be till honom, ha en vilja att finnas vid hans sida. Och då vill han möta oss och hjälpa oss.

Och egentligen skulle altartavlan lika gärna kunnat handla om det bibelcitatet. Det är bara en sten som fattas vid Jesus fötter. Men det som är viktigt är att Jesus vill hjälpa oss med alla olika delar av vårt liv, och när vi inte orkar så finns han där och hjälper om vi vill ta emot hjälpen.

Långt bak i periferin har vi båten med de andra lärjungarna. De satt där och tittade på, vågade inte riktigt tro på vad de såg med sina ögon, och vågade definitivt inte ta samma steg som Petrus tog. När Jesus och Petrus kom tillbaks till båten berättar Matteus i en bisats, "*och vinden lade sig*". Normalt slutade inte en storm på det sättet, det tog ju tid att lugna ner det hela, men Jesus visade också där att han hade andra möjligheter och att han var Herre också över naturkrafterna.

Och med det senaste dygnets erfarenheter med sig i tanken: Jesus hade botat många sjuka, han hade försett många tusen med mat, han hade gått på vattnet och fått Petrus att göra detsamma, han hade stillat stormen, så kan de inte annat än erkänna: *Du måste vara Guds son*.

Tänk att vi kan få göra samma bekännelse. Vi kanske inte är de spontana som Petrus, eller de som syns mest, men vi har sett, vi har insett och vi har behov att få säga det till honom, men vet kanske inte riktigt när och hur: Idag har vi möjligheten, idag får vi bekänna tyst eller inför varandra: Du måste vara Guds son, du är den som jag vill tro på.

Och vi kan få göra det när vi sjunger tillsammans Namnet framför andra namn är Jesus, ej skönare på jorden fanns. Ty intet annat namn kan giva frälsning, intet annat namn än hans.

AMEN

